

Daniela Cavași

Esența iubirii

Volumul 1

Parfum de scortişoară

STYLISHED
Timișoara, 2019

Capitolul 1

O privea de-a dreptul fascinat prin peretele de sticlă. Nu era tocmai singur în încăpere, dar chiar nu îl mai interesa ceea ce se petrecea în jurul său. O privea pe față încă din momentul în care s-a așezat la biroul ei, iar faptul că nu conștientiza că fiecare mișcare îi era urmărită făcea ca totul să devină și mai interesant.

El încerca, în același timp, să își dea seama unde anume s-a ascuns o asemenea frumusețe până acum sau de ce nu a remarcat-o mai repede. Desigur, fata nu era genul acela nemaiîntâlnit, tras ca prin inel, cu trăsături perfecte ale feței sau trupului, fără vreo urmă de imperfecțiune, desprins parcă din revistele de modă, dar avea o oarecare aură, ce reușea să o transforme într-o persoană extrem de atractivă. Era genul acela de femeie cu care el nu apucase încă să interacționeze. Tocmai de aceea, instinctul său era deja în alertă și știa ce anume voia să facă.

Fata își ținea spatele extrem de drept, cu ochii coborâți asupra unui dosar, completându-l cu o ușurință de nedescris, total atipic pentru cineva care părea să aibă aproape douăzeci de ani. Nu a trecut foarte mult timp până când și-a ridicat privirea pentru a se uita în ecranul computerului și abia atunci a realizat că era urmărită, ceea ce, pentru câteva momente, a neliniștit-o. Dar a încercat să ascundă acest lucru pe cât de bine era posibil.

— E frumoasă, nu-i așa?

Vocea lui *Julio Orsini* l-a determinat pe fiul său să îi acorde mai multă atenție. De când venise la birou, Sylvain era puțin distras și tresărea de fiecare dată când se auzea un zgomot mai puternic. Dacă trebuia să fie sincer, Julio abia aștept să ajungă acasă și să îi povestească soției lui ce se întâmpla cu băiatul lor cel mare, care mai avea puțin și urma să fie aruncat sub papuc. Să fie, într-un final, „domesticit”.

— Nu te vedeam umblând după puștoaice.

Nu s-au văzut de aproape un an de zile și, chiar dacă nu avea să recunoască asta prea curând, Julio i-a dus dorul fiului său cel mare. Însă, acum, nu avea timp de sentimentalisme, căci fiul său făcea de cele mai multe ori niște observații cu adevărat nepotrivite, fapt pentru care avea de gând să pună piciorul în prag. Trecuseră doar trei luni de când Sylvain revenise acasă, iar în tot acest timp i-a permis să facă și să spună mult prea multe, dar era perfect conștient că trebuia să îi atragă atenția asupra faptului că nu putea să spună chiar orice îi trecea prin minte. Sigur, remarcă pe care tocmai o făcuse nu îl deranja, dar de la *Sylvain Orsini* te puteai aștepta de la orice!

— Nu este genul acela de fată cu care ești *tu* obișnuit. E foarte serioasă, își avertiză Julio fiul, lăsându-se pe spate, încercând, pe cât posibil, să nu trădeze vreo urmă de îngrijorare sau agitație. Era an preelectoral și mai avea câteva săptămâni până când urma să își anunțe candidatura. Nu își permitea să facă o greșală și să piardă totul dintr-o prostie copilărească. Totul *trebuia* să decurgă absolut perfect. Nimeni și nimic nu trebuia să îi distrugă visul și munca lui Julio din momentul în care a ajuns în America, în urmă cu aproape patruzeci de ani. Dar chiar nu avea de gând să își reamintească tot ceea ce s-a întâmplat atunci, deoarece avea lucruri mai importante de rezolvat.

Ambii băieți ai lui *Julio Orisini* erau cunoscuți în întregul oraș pentru numeroasele inimi pe care le-au frânt, numeroasele escapade care au ținut săptămâni întregi primele pagini ale ziarelor și revistelor de scandal și numai Dumnezeu știa câți bani a dat Julio pentru ca fetele să nu înceapă să vorbească mai mult decât ar fi necesar. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se audă în societate că un

membru al familiei Orsini nu era de încredere. Iar Julio era de-a dreptul determinat să așeze lucrurile așa cum ar trebui să se întâmple.

Pe fiul lui cel mare poate reușea să îl mai tempereze, să îi atragă atenția atunci când greșea, dar cel mic reprezenta ilustrarea perfectă a unui munte. Cu greu putea fi convins să își schimbe gândurile și era o adevărată minune atunci când nu își ducea vreun plan de-al său la capăt. Dacă puștiul voia luna de pe cer, o lua cu tot cu o fundă neagră și s-ar fi lăudat o viață cu asta și poate chiar și o eternitate după aceea.

— *Padre*, am vrut doar să flirtez puțin cu o fată, nu să mă însor cu ea, ce naiba?!

Cu fiecare secundă care putea să treacă, Sylvain regreta tot mai mult că a venit să își viziteze părintele la locul de muncă. *Nu mai bine rămânea acasă?* Era doar o chestiune de timp până când și mama lui urma să afle adevărul, iar acest fapt avea să entuziasmeze peste măsură și fără rost. La cum o cunoștea pe mama lui, Sylvain era ferm convins că, în secunda în care urma să aducă o fată acasă, femeia care i-a dat viață avea deja să pregătească o listă de invitați pentru nuntă și urma să îi găsească fetei peste zece rochii de mireasă și, eventual, avea să pregătească și mărturiile.

— Asta am spus și eu despre mama ta atunci când am cunoscut-o, îi reaminti Julio, gândindu-se cât de mult a luptat până când și-a cucerit iubita, până când aceasta a acceptat să devină soția lui. Prin câte de multe greutateți au trecut din momentul în care au decis să se mute tocmai din Italia în America. Au venit din Europa cu doar o mie de dolari, iar acum familia Orsini se află în top zece cele mai bogate familii din New York. Și asta doar datorită

dorinței de mai bine, a perseverenței și a încrederii pe care au avut-o unul în altul.

Fără să vrea și pentru a evita încă o lecție de viață, ochii lui Sylvain au privit dincolo de peretele de sticlă. A fost nevoie de câteva momente bune până când a observat-o cu adevărat și atunci a realizat că aerul i s-a blocat în plămâni. Ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Cu nicio altă femeie. Dar aceasta era enervant de diferită. A analizat-o fără nici cea mai mică undă de regret. Din cap până în picioare. De parcă voia să îi memoreze fiecare parte și fiecare trăsătură a corpului. De parcă voia să clipească și să trăiască în același ritm cu ea. Fata se afla în fața dulapului, întoarsă cu spatele către cel care îi urmărea mișcărilor și care, în mai puțin de câteva momente, și-a dat seama că secretara era desculță. Fata, concluzionă bărbatul, era incredibil de interesantă, plină de mister, ceea ce reuși, într-un final, să îi smulgă un zâmbet.

Purta o rochiță liliachie, vapoasă, care îi venea până deasupra genunchilor. O ținută extrem de banală, aproape plictisitoare, însă Sylvain nu s-a putut abține. Se întrebă imediat cum ar fi arătat fata dacă ar fi purtat o rochie și mai scurtă, mai pe corp, care i-ar fi scos formele în evidență. Eventual, de un roșu aprins, iar părul să îi fie prins într-o parte. Se întrebă dacă ar fi fost la fel de interesantă sau dacă ar fi scos la iveală o cu totul altă persoană, dar nu era deloc un lucru care să îl deranjeze în vreun fel sau să îi pună vreo piedică. Era obișnuit cu femeile. Știa și, mai ales, *simțea* ce anume își doreau acestea când se afla în preajma lor. Le putea citi atât de ușor, încât putea preconiza ce anume voiau înainte ca ele să înceapă să vorbească.

Un sentiment de ușurare l-a cuprins pe Julio doar observând felul în care fiul lui cel mare o analiza pe fată.

Nu voia să pună niciun fel de presiune pe vreunul dintre ei, însă nu ar fi arătat deloc rău dacă băiatul, un adevărat Casanova al New York-ului, ar fi demonstrat lumii că, într-un final, a putut fi și el „îmblânzit”.

Totuși, Julio trebuia să aibă grijă. Să acționeze repede. Până la urmă, era în joc cariera lui politică și chiar nu își dorea să piardă totul din cauza celor doi băieți ai lui. A încercat să îi calmeze cu o vorbă bună, atunci când făceau vreo prostie, dar fără vreun rezultat pe termen lung. Brusc, îi veni încă o idee și consideră că trebuia să o pună imediat în aplicare. În definitiv, foaia trebuia schimbată și nu ar fi avut nimic de pierdut.

— Trebuie să merg până la resurse umane, vorbește Julio, îndreptându-se către ușă.

— Renunță la planul acesta extrem de tâmpit, își rugă Sylvain tatăl, dar nu apucă să reacționeze, deoarece acesta din urmă plecase, închizând ușa în spatele lui, ceea ce l-a lăsat pe tânăr cu gura căscată și cu o dorință tot mai mare de a se da singur spre adopție, în speranța că avea să găsească niște părinți mai întregi la minte și fără o dorință nebună de a face pe Cupidon.

Julio i-a șoptit ceva secretarei sale, care a încuviințat scurt și s-a ridicat de pe scaun, după ce s-a asigurat că șeful ei nu avea să se întoarcă pentru următoarea jumătate de oră. S-a apropiat cu pași extremi de siguri de ușa de sticlă, a bătut ușor, după care a pășit în încăpere, fără să aștepte vreun răspuns. Cunoștea întreaga firmă ca pe propriul apartament și, poate, de aceea își permitea atât de multe. Petrecea mai mult timp la locul de muncă decât acasă. Avea mereu grijă ca totul să fie absolut perfect. Dar, din păcate, lucrurile au fost puțin date peste cap.

Cel care îl vizita pe Julio Orsini se află pe una dintre canapele, cu o atitudine de om extrem de impunător,

care nu putea fi doborât chiar atât de ușor. Bărbatul a privit-o din nou din cap până în picioare, abținându-se atât de greu să nu facă vreun gest pe care l-ar fi regretat mai târziu. Știa foarte bine că existau și alte metode de a cuceri o femeie și era de-a dreptul determinat să le aplice pe fiecare în parte, astfel încât planul să îi reușească.

— Vrei o cafea? Întrebă fata, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Trebuia să recunoască faptul că tipul era cu adevărat superb. Purta un costum închis la culoare, cu o cămașă albă, care avea câțiva nasturi descheiați, ce lăsau la iveală lăntșorul, cu un semn zodiacal pe post de medalion. Nu se putea vedea foarte clar, dar ea avea o vagă bănuială. *Dar era prea devreme pentru așa ceva.* Avea postura unui adevărat zeu, iar fata nici nu voia să se gândească la felul în care avea să reacționeze atunci când bărbatul avea să se ridice în picioare și să își îndrepte spatele.

— Surprinde-mă, fu tot ceea ce spuse, lăsându-se pe spate, privind-o într-un mod mai superior. Fata s-a retras, dar asta nu l-a ajutat. Absolut deloc. Avea nevoie de o băutură de zece ori mai puternică decât o de o simplă cafea. Trebuia să se liniștească repede. Până la urmă, nu era deloc o fată superbă, dar era asemenea unui mister. *Greu de deslușit.*

Abținându-se să nu renunțe, pentru a nu știu câta oară în ziua respectivă, la pantofii cu toc, fata i-a pregătit o cafea, continuând să își reamintească faptul că trebuia să se comporte cât mai normal cu putință. Cât mai profesional cu putință. Să nu facă vreo greșeală. Totuși, stăpânirea de sine a dispărut ca prin ceață atunci când și-a coborât privirea asupra cafelei. Un râs ușor i-a scăpat când și-a dat seama că, peste spuma subțire a cafelei, făcuse o formă cu scorțișoara. *O frunză de arțar.* În felul acela își „cucerise” șeful în prima ei zi de muncă și, poate, așa avea să

îl cucerească și pe fiul acestuia care, cu siguranță, putea fi confundat cu un adevărat zeu. Ochi albaștri, aproape de gheață, și postură demnă de un adevărat conducător.

În același timp, știa că avea să fie complet ignorată, dar nu strica dacă ar mai fi aruncat încă odată o privire. Cu greu se abținea să nu rânjească doar când se gândea la felul în care i-a făcut cu ochiul. Era conștientă că era ceva ce el făcea zilnic, flirta cu numeroase fete și, cu siguranță, nu s-ar fi uitat la ea pentru mai mult de cinci minute. Avea unele momente când avea încredere în propriile forțe, când știa de ce anume era în stare, dar nu era genul acela de fată cu care era el obișnuit. Oricât de mult ar fi încercat să flirteze cu el, era deja totul sortit eșecului.

Sylvain, pe de altă parte, era oarecum dezamăgit văzând că fata se încălțase. Aerul acela libertin, ușor jucăuș, dispăruse, un sentiment de sobrietate luându-i imediat locul, însă asta nu avea să îngreuneze situația în vreun fel. Nu era nimic care avea să îl oprească. Acela a fost gândul care i-a năpădit mintea atunci când ea a revenit. Pe o tavă argintie se afla o cană, dintr-un porțelan alb, cu două plicuri de zahăr alături. A fost, oarecum, o idee inspirată să arunce o privire asupra cafelei, ceea ce a reprezentat ocazia perfectă de a o face pe fată să vorbească.

— Interesantă formă ai făcut aici. Zahăr brun? Vorbi el, oprind-o imediat în pragul ușii, iar ea, când s-a întors, nu a făcut altceva decât să clipească de câteva ori. Nu s-a gândit că tocmai fiul șefului ei era un bărbat extrem de atent la detalii. Nu semăna deloc cu tatăl lui. A fost nevoie de câteva căni de cafele serioase și multe apropouri cu privire la băutura aceea caldă, până când Julio să observe formele de pe spuma cafelei, nu doar gustul.

— *Scorțișoară.* E specialitatea mea, anunță mândră, îndreptându-și spatele. Nu îi era rușine să recunoască faptul că primul ei loc de muncă a fost la o cafenea. Începuse

de jos, din cel mai mic punct posibil, și era determinată să evolueze în fiecare zi a vieții sale.

— O adevărată operă de artă.

— Plăcerea este de partea mea, îi zâmbi scurt, înainte să se rotească pe vârfuri și să plece, ceea ce l-a lăsat fără cuvinte. Și-a revenit atunci când ea s-a așezat înapoi la birou, iar el, fără să vrea, și-a coborât privirea asupra căni de cafea din care luase doar o înghițitură. *Dar i-a fost de ajuns.* Băuse cantități enorme de cafea la viața lui, dar nici măcar una nu se putea compara cu cea pe care o servise. Nici măcar una nu a avut atât de multă scorțișoară. Condimentul lui preferat. Ceea ce a reușit să îl potolească imediat.

Pentru câteva momente, a preferat să se bucure de acele clipe de liniște. A avut parte de niște zile obositoare, aproape infernale, și a fost nevoie de o asemenea eliberare, chiar dacă venea din partea unei banale căni de cafea. Se lăsă pe spate, încercând să se bucure de clipele acelea de liniște, înainte ca realitatea să îl izbească din plin și când avea să fie nevoit să stea în fața faptului împlinit.

A tresărit imediat ce ea a strănutat, iar când privirile li s-au întâlnit, amândoi au început să zâmbescă, după care fata și-a continuat munca, dar Sylvain și-a dat seama că nu mai avea timp de pierdut. Pășind în biroul ei, după ce și-a terminat cafeaua, a observat că era din nou desculță în fața dulapului plin cu dosare.

Pe fundal, se auzea o melodie destul de ritmată, iar când a realizat că ea își mișca șoldurile pe ritmurile melodiei, și-a ridicat ușor o sprânceană. Nu își dorea să întreacă măsura chiar atât de repede, însă puține au fost momentele până când gândurile necurate i-au invadat mintea și a fost nevoit să își muște buza inferioară, astfel încât să le alunge.

Fata a chicotit ușor atunci când s-a întors și a ajuns în fața lui. Chiar dacă îi era rușine, a vrut să se comporte cât mai normal, dar a fost luată prin surprindere atunci când el s-a apropiat de ea, apucând-o de ambele mâini, rugând-o, din priviri, să aibă încredere în el. Iar când a tras-o în brațele lui, inima i s-a oprit pentru câteva momente, dar a încercat să își ignore emoțiile.

S-au mișcat în același ritm, pe fiecare sunet al melodiei, privindu-se de parcă se cunoșteau de o viață. Fata nu s-a simțit vreodată atât de în siguranță în brațele unui bărbat despre care nu știa absolut nimic, dar era și meritul lui, căci o susținea cu atât de multă grijă. Și care, trebuia să recunoască, era un dansator desăvârșit. Era destul de înalt și nu a trecut foarte mult până când a ridicat-o de pe podea, lipind-o de pieptul lui, rotind-o de câteva ori, de parcă era cel mai nesemnificativ lucru cu putință. Când a ajuns înapoi pe podea, mâna lui dreaptă a coborât pe linia corpului ei, strecurându-se pe sub rochița pe care fata o purta. Planul i-a fost imediat dejucat atunci când a fost apucat de încheietură, deoarece melodia era pe sfârșite.

A fost, la rândul său, luat prin surprindere atunci când, fără un gram de rușine, fata și-a încolăcit unul dintre picioare în jurul taliei sale. A rotit-o de câteva ori, în timp ce melodia se stingea tot mai mult, iar când s-au dezlipit unul de altul, nu a făcut altceva decât să îi sărute mâna. Imediat remarcă parfumul pe care îl purta. Struguri și o ușoară notă de whisky, dar, poate, asta era doar impresia lui. Voia ca momentul acela să dureze pentru totdeauna. Să nu fie nevoit să se întoarcă la realitate. Dar și-a reamintit ce anume avea de făcut.

— Mulțumesc pentru cafea, îi șopti, înainte să se apropie și mai mult de ea, sărutând-o îndelung pe obraz, iar când a simțit că se topește în brațele lui, și-a dat seama că planul i-a ieșit, ceea ce i-a conferit o notă și mai mare de aroganță. Cu toate acestea, când fata și-a ridicat

privirea din pieptul lui, privindu-l pe sub gene, Sylvain a avut impresia că a fost lovit de o piatră direct în inimă. Ceea ce nu preconizase și nici nu luase în calcul a fost faptul că, la rândul său, avea să se topească. *Mai ceva ca o lumânare.*

Julio simți un aer extrem de interesant plutind în jurul său, iar secretara lui părea extrem de fericită. Suspect de entuziasmată. Fiul lui plecase și, judecând după expresia de pe chipul fetei, acesta nu făcuse o prostie. Însă aparențele întotdeauna puteau să înșele. A decis să nu spună nimic, ci doar a revenit în biroul său, hotărât fiind să analizeze niște proprietăți care trebuiau puse în curând pe piață.

Nu a trecut mult până când fata i s-a alăturat, oferindu-i dosarul pe care l-a completat aproape întreaga dimineață. În apropierea laptopului său, Julio observă o cană de porțelan pe care era trecută sigla firmei, ceea ce însemna că fiul lui băuse din cafeaua pregătită de către secretara lui. Era atât de evident. Sylvain cu siguranță a fost vrăjit și era doar o chestiune de timp până când urma să mai revină. În cel mai bun mod cu putință.

— Domnule Orisini, trebuia să îmi fi spus că fiul dumneavoastră vine azi. Aș fi putut să...

— Draga mea, ai făcut ceva mult mai important, o asigură, înainte să apuce de muncă.

* * *

— Ai fost la tata? Întrebă Raymond, după ce fratele lui mai mare și-a pus la o parte paharul de whisky. Sylvain a știut de la bun început că nu a fost o idee atât de bună să vină de la firmă la ultimul om care l-ar fi putut ajuta. *Fratele lui.* Avea un noroc incredibil că restaurantul era gol, că putea să își pună în ordine gândurile, dar nu reușea atunci când știa că, la câțiva centimetri de el, se afla cea mai mare viperă a New York-ului. Ființa care a dat definiția manipulării.

Raymond Orisini.

Care, dacă ar fi știut ce anume s-a întâmplat, cu siguranță ar fi râs și și-ar fi tachinat fratele pentru tot restul vieții lui. Ar fi trebuit să meargă direct acasă. Să facă un duș rece și să se culce, nu să îi ceară sfatul lui Raymond. *Cea mai idioată idee posibilă!*

Trebuia să aibă un plan. Să își pună în aplicare jocul. Să își interpreteze rolul în cel mai bun mod cu putință. Extrem de ușor de prins. Ar fi trebuit să se lase urmărit, dorit, căutat, visat. Apoi, tocmai când prădătorul credea că era pregătit să atace, se întorcea și lovea, savurând șocul adversarului. Era ceva foarte satisfăcător în a scoate și a distruge inima cuiva, care avea încredere deplină în tine. Poate faptul că îi plăcea asta îl transforma într-un adevărat monstru.

— Îi e dor de tine, mormăi Sylvain, determinându-și fratele mai mic să își dea ochii peste cap. De când plecase în Italia, Raymond rămăsese „lumina” familiei, care mereu avusese tendința să îl răsfețe prea mult, iar atunci când îl cocoloșeau pe mezin până la exagerare, putea fi ceva demn de camera de răs. Nu doar o dată bietul Raymond, ca să scape de gura și grija familiei, s-a urcat în primul avion pe care l-a găsit și a dat buzna peste fratele lui, terorizându-l până când Julio reușea, într-un final, să-l facă pe puști să revină acasă.

Desigur, pe Sylvain nu îl deranja să mai petreacă din când în când puțin timp cu fratele lui mai mic, chiar dacă avea unele momente când și-ar fi dorit să fie singur la părinți sau când se întreba dacă el și Raymond erau, într-adevăr, frați. Au pus la cale o mulțime de tâmpenii și, undeva înăuntrul sufletului său, Sylvain era ferm convins că urmau și altele, iar el trebuia să fie pregătit din toate punctele de vedere posibile.